

Pokliče v drugo, v tretje, oče se ne oglasi. Le grči nekje prečudno, a ne na postelji. Tedaj se otrok zboji, beži k materi in ji pove, kaj je videl. Mati pridivjá domov, plane v kamro in najde očeta klečečega v kotu za posteljo. Odgrne okno in vidi. Stari si je zadrnil vrv krog vratú, da ga drži mrtvega pokoncu...

Janez Kovačič, po domače stari Lovrič niz Most na Tolminskem, moj stari oče! Ali je umrl v norosti ali otročji pameti? V zadnji svoji soldaški sli, da mu je kot cesarskemu kaprolu umreti p o k o n c u ? V zadnji svoji grozi? Ko se mu je spovrnil tisti tržaški pob tri klaftre pod vodó? Ko si je osvestil tistega drugega pobiča, ki ga je pred letom sprevaljal v svet? Kakó je od Pod Seli do Ročinja počepal pa ga potem zastonj prosil, naj ga vzame spet nazaj domov?

Ves slep sem od solnca in kličem in vprašujem:

»Oče! Zakaj vendàr?«

Kličem v drugo, kličem v tretje. Oče ne odgovori, ne pove. Ne na ljubezen ne na ihto! In takó mi bo hoditi do konca v tej senci, v tej n e m i s e n c i z ô n k r a j , v tem blodnem spominu nanj, ki je hotel živeti in umreti kot soldat, pa je bil mendà le ničemurno otroški — skaramuc s Tolminskega...

VIDA TAUFER

MRLIČ

Posije svit v mrtvo lice gospodarju,
ki mirno tam med svečami leži;
na nebu vstaja solnce z novo zarjo
in petelinji klic že vas budi.

Vso noč so se ljudje ob njem šalili
in pili žganje iz steklenih čaš.
Že snubci so se hčeri oglasili,
zanj pa je mrtev dom in kraj in čas.

Težkó zvonijo žalostni zvonovi,
počasi ga do groba ponesó,
spustijo vanj, zasujejo z zemljo —

Tesnó bo tam med ozkimi grobovi,
ko drobne ptice s tenkimi glasovi
pomladi nove pesmi zapojo.